

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.

Виходить щодня
крім днів по-
неділях і святах.

БУЖОВИНА

Редакція і адмі-
ністрація в Чер-
нівцях ул. Пе-
тровича ч. 2.

Передплата
10 зр.

Рада державна.

Адреса більшости парламентарної, що ми її подали була в цілости в передостатім числі нашої газети, визвала в радї державній страшну бурю. Зараз в понеділок, коли поставили її на порядок денний обрад ради державної, заявила опозиція, що не годить ся на таку адресу. Але опозиція і не згодила ся між собою на якийсь один проект адреси, тільки мовби на перекір і щоби тільки збільшити заколот і зробити положене майже безвиходним — кожда фракція зголосила свій власний проект до адреси. І так вже в понеділок виринуло аж шість нових проектів адреси попри семий проект більшости.

В дальшій дебаті бесідники парламентарної меншости звертали ся з острою критикою против проекту адреси більшости. Они називали его прямо негідною престольної бесіди і противзаконним актом, бо говорить о найширшій автономії країв, котра не дасть ся погодити з єдностію держави та зі змістом основних законів державних. Німці тим завзятійше ударили на проект адреси більшости, бо в її загальних словах вітрили признане чеського державного права. Навідворить они домагали ся, щоби адреса висказала ся ясно і недвозначно про розпоряджене язикове в Чехах і Моравії а не поминала мовчки такого важного, після їх думки, противконституційного випадку. Посол Мадейский боронив проекту, говорячи, що автономічні партії через довгі літа здержували ся від політичної заяви, доки було можливе співділане всіх партій на інших важних полях державної господарки. Але теперішня опозиція робить всяку роботу неможливою, тож і автономічні партії, зєднані тепер в більшости не мають причини при такій нагоді як відповідь на престольну річ, заперитись своїх політичних засад. Адреса не визиває до борби і при якій такій прихильности з другої сторони може стати

підставою успішної праці ради державної. Розуміє ся, що після того змогли ся тільки ще протести противників адреси, що назвали її просто проектом на ліквідацію фірми Австрії.

В понеділок всеж таки лівниця держала ся парламентарного способу трактованя річи і силала ся бодай на поважнійші аргументи. За те у вівторок коли вже, здає ся, не стало розумнійших аргументів, вхопила ся просто тероризму. Який був кінець вівторкового засіданя, подають вкортці нинішні телеграми.

Етимольогія і фонетика.

В *Буковиньскихъ Вѣдомостяхъ* уже через кілька чисел тягне ся балаканина якогось Крушибіди про етимольогію і фонетіку. Буковиньскі сьвященники і дяки, котрі в школі по руски не вчили ся, бо не мали в кого, можуть собі хвалити таку ненаучну балаканину і вірити плитким аргументам Крушибіди. Але що москвофільскі аргументи против т. зв. фонетіки не стійні, се ми виказували і давнійше і сего року з нагоди балаканини п. Воляна в соїмі. Д. Кримский посвідчив у нашій газеті, що й російскі професори, коли наводять що з нашої мови, то уживають лише фонетичної правописи.

Чи ся правопись має запевнену будучність, ми не маємо чого лякати ся. Зі шкіль виходить уже молодіж, котра иньшої правописи не знає, і москвофільи можуть собі з розпуки волосе на голові рвати, на се они вже не порадять. Іде ще лиш о тих, що нійкої правописи не знають, а дуже боронять етимольогічну правопись, іде о таких читателів, яких мають Бук. Вѣдомости. Тому що у них в тій справі нема нійкого научного підготовленя, але за те є безпідставне і неоправдане упереджене до всяких новаторств, то они радо вірять москвофільским доказам. Тих

блукуючих треба навертати на путь праву і для них ми ще подаємо научну статю про етимольогію і фонетіку з *Руслака*.

Галичкі москвофільи, написавшись богато в обороні своєї правописи у своїх часописах, починають тепер виводити свої жалі і в польских часописах. Так з сеї нагоди і помістив *Руслак* статю, з котрою ми познакомляємо буковиньских читателів. Буде се заразом і найлучша відповідь на балаканину Крушибіди.

„В 93-ім числі *Przegląd-у* з дня 24. м. м. в статі про надвірнянські вибори находимо попри політичну полеміку деякі такі погляди в справі руского язика, его правописи і літератури, що їх не можна полишити без відповіді і поясненя. І так називає автор тої статі фонетичну правопись „для нас (Русинів) непригідною і шкідною, бо наша література тісно сполучена з літературою церковною- і національною є лише правопись етимольогічна, а фонетична заведена лише з оглядів політичних Кулішем в Росії, щоби в той спосіб примусити Москалів вимавляти по мароруски слова рускі і признати самостійність малоруского язика супротив російского, і тому то консисторії писали і пишуть все етимольогічно, а п. Романчукови і товаришам завдячуємо, що тепер маємо два „Отченаш“ і два „Вірую“, фонетичне і етимольогічне.“

В горі наведені аргументи против т. зв. фонетичної рускої правописи то майже стереотипна формулка, що при її помочи наші рускі політичні пачкарі і їх несвідомі наслідувателі боронять нашої етимольогії.

Передусім: Що значить то слово „етимольогія“? Є то: вивід слова, словорід, а знов етимольогічна правопись повинна бути — коли она не є фразою — правописую приложеною до походженя слова. Коли пишу по руски: честно, богатство і т. ин. замість чесно (без т), богатство (ц замість те), то така правопись є очевидно етимольогічна, иньша річ, як далеко треба таку етимольогію поєувати. Так н. пр.

54)

ЗАЛІССА.

Повість

ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

Послідні слова вимавляла дівчина вже твердо; голос її вирівнав ся.

— Ви не хочете мене зрозуміти? — дорікав Славко.

— Розумію вас — відповіла гордо.

Обоє замовкли на довгу хвилю. Она сперла ся плечима о поруче лавки і дивила ся у простір, а він спер лікті на коліна і дивив ся в землю.

— В такім випадку я прогрішила ся супротив вас, що вас ту просила — почала она знов розмову тихим рівним голосом.

Славко мовчав. Она глянула на него нишком і додала: — За се ви на мене чей не гніваєте ся?

— Ні! — відповів Славко захрипло і відкашельнував, щоб голос здавав ся тажкож спокійним; але очий з землі не зводив.

Маня глянула знов на него, але вже мовчала. Она не виглядала сумно, лише

вичікувала нетерпеливо его слів, а які они вже будуть, не сумнівала ся. Він справді відізвав ся по хвилі:

— Я би не рад... я би так не рад був, щоб ви через мене мали яку неприємність... щоб на вас родичі гнівали ся... щоб ви самі терпіли, а ви мені дорікаєте! Голос его тремтів.

— Що я вам прихильний, як рідній сестрі — говорив пін дальше — о тім ви мали аж надто часто нагоду пересвідчити ся; а ви мені дорікаєте за те, що я притім не забуваю, хто ви, а хто я...

— Я жєнщина... жєнщина передовсім, а потім донька дідица — відізвала ся Маня.

Славко повів безрадно рукою по очах і по чолі і знов замовк. Він доси ані разу не глянув на дівчину, а говорив вперед себе. Она-ж щораз веселійше і сьмілійше дивила ся на него...

— Чого ви так посумніли? — питала ся она тихо і з легеньким усьміхом.

— Не мучте мене, панно Маню, прошу вас! — просив ся Славко.

— Чим же я вас мучу? Чи я така немилосерна?

— Легко вам казати, а як би ви знали мої думки...

— Які-ж они? Адже ми собі приятелі... памятаєте, від Великодня... а між приятелями повинна бути щирість. Чи не так? А ви передо мною ховаєте свої думки... То не гарно, пане Левіцкій, то не по приятельски — примовляла Маня, мов хотіла Славкови додати відваги.

А коли Славко таки мовчав, она присунула ся ближше до него і спитала ся его просто:

— Правда що ви мене любите?

— Люблю! — прошептав Славко і як глянув притім на триумфуюче личко Мані, ухопив її руки і став цілувати.

— А видите! — жартувала Маня, видаючи свої руки. — Крив ся, як панночка!

Славко вже тепер не крив ся і не викручував ся. Могуче чує, здержуване доси силою волі, перемогло тепер і залило всі сумнівн его — він обняв Маню і поцілував, хоч она ніби боронила ся.

А відтак уже пішла люба розмова гладко і без перепони. Славко дотепкував собі, що на тлі сего осіннього краєвиду они зовсім такі, як єї пізні осінні рожі, що

Поляки пишуть bogactwo не bogatstwo. Тимчасом наша руска псевдоетимологія має — як то викажу — цілком відмінну ціль і задачу: она має на меті цілком не словорід, але можливе зближене нашого языка до иншого, чужого. На те відповідь автор згаданої статі: „А хоч би. Етимологія повинна наглядно представити тісну звязь нашої рускої літератури з церковною!“ Простить автор статі, але така етимологія, то вже не етимологія властива, то вже назв'їм її хіба правописною виразно церковною, то бодай уникнемо непорозуміння і надужити. Але й та „нїби звязь нашої літератури з церковною“ не є в дійсности цілком ніякою такою „звязню“, а виключно чимсь цілком иншим і вповні а вповні нецерковним, є то проста звязь між язиком руским а московским! Наша руска псевдо-етимологія не узглядає систематично ані дійсної етимології языка церковного, ані хоч би „етимології староруского языка, лише є „етимологічною“ виключно о стілько, о скілько нераз против всякої дійсної етимології зближує передусім при помочи правописи наш язык до языка московского; що більше, під покривкою правописи наші політичні пачкарі уводять до нашого языка вже не лише звуки, але також і форми, звороти і лексикальний материял цілком нецерковний, лише з — московщини.

О якій небудь „звязі“ між рускою літературою а церковною при помочи етимології не може бути мови вже диятого, що правопис нашіх церковних книг вже перед столїттями підпала радикальним змінам, а то з одної сторони під впливом живого руского языка, з другої-ж під впливом цілковитого незнання правил якого небудь языка у необразованих переписувачів сих книг. Язык наших церковних книг є в своїй основі старословенський (не старославянський), або також староболгарський; говорено ним і писано за часів св. Кирила і Методія у Великій Моравії і Болгарії. З прийнятем християнства перейшли єї книги і до нас на Русь, але вже в найдавнішій рукописній евангелії, писаній на Русі, т. зв. остроміровім (з року 1056-го), додаємо вплив живого языка руского (староруского!), поминувши вже ту обставину, що вже в найдавнішій книжці, писаній властивим старославянським язиком, чи то глаголицкою азбукою, чи то кирилицею находимо вже не лише цілком не одностайний правопис, але також і неодностайний язык, а навіть дві окремі редакції, котрі обі знані були у нас на Русі. Поняте про властивий церковний язык і его правописи затратило ся з віками так зовсім, що пр. що-йно Москаль Востоков виказав, що той язык мав незнані в рускім носові звуки (а, е) а доперва новіша наука розсїдила трохи точнїше як сам той язык так і его правопис, хоч дотичні наукові праці доси ще в повнім ході. Можна собі су-

против того легко уявити, яку вартість можуть мати деклямації наших політичних пачкарів про церковний язык, его правопис та про приложенє тої правописи до нашого языка!

Нинїшня правопис нашіх книг церковних є довільною мішаниною знаків, форм і слів давнього языка церковного зі звуками, формами і словами всїяких нарїччїй і літератеских языків руских, почавши від староруских, котрими говорено у Києві, Новгороді, Чернигові, Галичі, на Литві, в Москві і т. д. а скінчивши на нинїшнім українсько-рускім, поминувши вже, що нинїшня прононція є виключно українсько-руска. Подібна мішанина языка церковного старословенського з живими народними нарїччїями повстала зрештою також і у Сербів, Хорватів і Болгарів. Ся мішанина языкова була до певного степеня, у своїх безчисленних відмінах, язиком літературним Славян полуднево-східних, одначе почавши від Ломоносова в половині XVIII-го віку усувають єї найперше в самій Росії, а відтак і у Сербів і у Болгар літературні язики, що повстали на основі языків живих.

Якжеж то приміняють наші псевдо-етимології сю мішанину до своєї т. зв. етимології? Отже задержують з неї, а зглядно з властивого правописи будьто церковного, будь староруского языка, се і лише се, що може зробити їх „етимологію“ близькою або ідентичною з правописою языка московского: відкидують знаки а, е (т. зв. юси), бо відкинула їх правопис московска; задержують т. зв. знак твердий (йор, ъ) і ять (ѣ) — бо задержує їх правопис московска, своєю дорогою заступають знаки твердий і м'який (йор, ъ і йір, ѣ) через о і е — проти правописи церковної — всюди там, де робить се правопис московска; подібно мішають довільно знаки твердий з м'яким (знаки ті означали в язиці церковнім і старорускім осїбні звуки!) і так пишуть наші (з знаком твердим по ш) проти етимології церковної і т. д.

(Дальше буде).

НОВИНИ.

Чернівці, дня 19-го маі 1897.

Іспити зрілости на Буковині відбудуть ся в гімназії в Радівцях на днях 22-го до 24-го червня, в реальній школі від 26-го червня до 3-го липня, а в гімназії у Чернівцях від 5-го до 15-го липня, в гімназії в Сучаві від 18-го до 24-го липня.

Про священників, що не відносять ся з серцем і людяністю до своїх парохіян, ми подавали кілька разів скарги людей з нашого сьвященникового обовязку, що нам наказує витягати на денне світло всяку самоволю і надужити. Ми робили се на підставі докладних інформацій а з другої сторони напоминали селян, щоби відносили ся до священників з належним поважанєм і не підносили против них якихось безпідставних жадань. Тим не можуть нам докоряти навіть самі сьвітліші священники, що самі чують жаль до тих негідних одиниць, які тільки наносять сором цілому стану. Але за тими негідними свого звання людьми вступають ся тутешні „Бук. Вѣд.“, розуміє ся, тільки в тій цілі щоби нам зробити закид, що ми підриваємо православному віру. Але віра не стоїть на кількох зволоцених попах деревах, котрі наш нарід уважають тільки за дійну корову, що своїм молоком вигодує старих і молодих перекинчиків. Такою обороною тих панотців роблять „Бук. Вѣд.“ медвежу прислугу православної церкви, бо толеруючи їх, допоможуть знеславити цілий духовний стан, а руский православний нарід, що его бють тай плакати не дають, аж тогди як раз відчужить ся від него.

Черновецький стрейк мулярів увійшов на мирну дорогу взаїмних переговорів межі будівничими а робітниками. Будівничі признали вже скорочене часу праці на 10½ годин денної роботи від 6. год. рано до 6. вечером з півгодинним відпочинком на сніданє і цілою годиною відпочинку на обід, а робітники відступили від жаданя, щоби установити сталу найнижшу платню для робітника. Платня буде обчисляти ся, як давнїше після роботи і після згоди кожного поодинокого робітника. Про дальші подробиці угоди ведуть ся ще пересправи між заступниками обох сторін.

В справі викритої в львівськім намісництві дефравдації пише Gazeta Lwowska, що офіціал рахункового департаменту намісництва Ів. Мільковський допустив ся єї в такий спосіб. Він від довшого часу побирав пенсії за перенесених зі Львова урядників в той спосіб, що зазначаючи у всіх книжках замкненє платні, не повідомлював о тім каси, до котрої відтак з належито виготовленими квітами перенесених урядників посилав свого каменичного сторожа. Того сторожа вже арештовано, а цілу справу віддано державній прокуратурі. Самогож дефравданта арештовано оногди в Булапешті в помешканю одної сьпівачки. Мільковський був схований в шафі. Є то трийцятьлітний мужчина, уродливий, і належав до так званої „золотої молодєжи“, що єї одинокою цілею є бавити ся і робити довги. Перед кільканацяті днями виїхав до Булапешту за урльоном, а підчас его неприсутности викрито случайно его дефравдацію.

цвितуть аж тепер. Она пригадувала єму єму цілий рік, перебутий разом, як спершу не вважала на него, аж відтак зворушив єї, коли з жалем згадував єї покійну матір і старав ся єї саму потїшити у смутку. Она бачила, що єї стараня були щирі. А потім пізнала его з оповідань про Стефку — і жалувала его.

— А ти Стефку вже забув? — питала ся его, шуткуючи. — Знаєте, пане Левіцький, на що ми маємо собі ви казати? Говорім ти. Добре?

— Добре.

— Отже Стефку ти вже забув?

— Вже.

— А як ти мене так забудеш? Я на то не згоджу ся...

— То, знаєш, Маню, був лише приголяючий курє із Стефкою; а справді любити навчила мене аж ти. Добра учителька!...

— Така, як і ученик. То ще питанє, хто кого навчив... Ти певно не замїтив, як я тебе слухала...

— Замїтив.

— І нічого не здогадував ся? Ой, ти!...

І вже того дня про ніякі перешкоди та сумніви у них мови не було. Не могли нарозмовляти ся та натїшити ся собою доволі, аж вечірний сумерк нагадав їм, що пора розійти ся. На відході цілували ся, як того треба.

На другий день випала слота — зійти ся в городі, де альтана мов сотворена була на любовні сходи, було годі. Славко походжав ціле рано по селі та дивив ся, чи їде Заборовський, чи ні. Він не приїздив, а Славко тратив надїю, чи буде міг нині бачити ся з любкою. Уже й полудне минуло, а він не був певний. Умовили ся були зійти ся в городі — а тепер не знав, як то зложить ся. Але коли він не находив способу, Маня тепер на все находила спосіб і була відважна така, що, здавало ся, не налякалась би була нічого. Післала старим Миколою нїби книжку до читаня, а в книжку вложила картку, щоби він приходив без обави до двора, бо нині батько не приїде; а для претексту нехай принесе газети.

Славко не мав відваги; але в означений час таки пішов. Застав єї разом з ключницею, котра плела панчошу. Та хотїла зараз відійти, але Маня здержала єї:

— Прошу, пані Кристиньска, можете сидїти; ми не маємо ніяких тайн між собою.

Ключниця остала ся.

— От добре, пане Левіцький, що ви прийшли. Я так нудила ся. Газети принесли?

— Принїс.

— Я хочу фейлетони поперечитувати разом. Сїдайте, пане Левіцький, от-тут! А я вам заграю — добре?

— І овшїм.

— Може будете сьпівати? Ви так гарно сьпіваете! Правда, пані Кристиньска, що пан Левіцький красно сьпівает?

— Дуже красно — відповіла ключниця. — Я так люблю їх слухати.

— І я також! А може ви, Кристиньска також засьпіваете? — жартувала Маня.

— А, борони Божи! Ото мали би що слухати!

Переверот у волоскім таборі. Волоскі бояри з бароном Мустаю на чолі, що провадили досі і ще провадять політику краю на шкоду свого народа і цілої провінції а тільки для вигоди, для синекур і золотих інтересів своєї кліки, починають тратити опору під ногами. Дарма що ми від років накликали до самооборони населення против тих жадних наживи діячів, що їм тільки о тоє і ходило, щоби зарвати в руки всю власть в краю та ділити між своїх привілеюваних всякі публичні підприємства, як будови доріг, залізниць, регуляції рік і всякі інвестиції, наділяти збанкрутованих дідичів добре платними посадами та робити для себе „опінію“ в краю — ми стояли осібною силою і наші сили були ще за слабі, щоби очистити ниву краю від господарки з тих галапасників. Але в лоні самого волоского народа витворила ся молода партія, що під окликом „нарід для себе,“ почала вести успішну борбу против боярської олігархії. У волоских часописях в Румунії та в Семигороді появлялися часто послідніми часами статі про буковинські справи, що з досадою клеймили хищі забіги Мустаців, Волчинських, Лупулів та Гормузаків. Діставало ся при тім і організації боярської кліки, черновецькій „Gazeta Viscovinei“ Опінія загалу волоского народа змінялася під впливом тих голосів справдішних приятелів народної справи і, як доносять тутешні часописи, в самій редакції тутешньої „Gazeta Viscovinei“ мають зайти такі радикальні зміни, що тільки хіба давнє її імя лишить ся з того, що було. Колишній орган боярів має тепер звернути ся з цілою силою против них самих, щоби в наступуючій сесії соймовій вже і дух не запах з них в краєвій палаті.

Ювілей цісаря. Галицьке намієництво розіслало до всіх старостів і президентів міст Львова і Кракова окружники з запросинами до участі в виставі уряджень добродійности і доброчинства всіх станів, яка відбуде ся в будучім році, в 50-ті роковини панованя цісаря, і становити-ме один відділ загальної ювілейної вистави. Цілію тої вистави буде подати образ всіх публичних і приватних уряджень, що маючи на цілі добро населення а передовсім працюючих клас, убогих, хорих і старців, повстали в часі 50-літнього панованя нашого цісаря. — Австроугорська колекція в Новгороді нижнім приготує для нашого цісаря оригінальний ювілейний дар. Є се годинник в формі готичкої вежі висоти одного метра. Крім годин він показує дні, тижні і оборот місяця. О годині 12-ій в полудне і 9-ій вечером відчиняють ся двері вежі і показують ся особи цісаря і царя та їх дружин. Рівночасно годинник виграє імени Австрії і Росії. Монархи, обійшовши вежу, по впливі трох мінут, входять знов до середини, а двері вежі за ними замикають ся. Так описують той годинник варшавські часописи.

Дяковарський єпископ Штросмаер, в наслідок переговорів о конкордат межі Сербією і Ватиканом, зложив достоїнство єпископа Сербії. Димісію его прийняв Ватикан під уелієм, що Штросмаер на разі позістане на тім становищі аж до хвилі утвореня відрубної столиці для сербского єпископа.

Добрий приклад. З Бобреччини пишуть нам: Деякі громади обходять пам'ять даної свободи в той спосіб, що по службі Божій нічого не роблять, тільки шють і лежать. Не так обходила тую пам'ять громада Суходіл, повіта бобречкого. По торжественній службі Божій, відбуло ся посвящене площі під будову будинку, де буде містити ся: крамниця, шпихлр, читальня і радна комната. Не шили і не спали Суходілці, але по прикрій дорозі звозили каміне під будову. Примір до того чину дали: о. Ем. Боберський і Ви. Р. Кессельрінг. Честь всім членам Кружка рільничого з Суходола, Гути і з охрестности. Боже помози Вам щасливо довести діло в короткім часі до кінця. — I.

Обманці. В січні сего року отримав Густав Кляйн в Кишеневі письмо від якогось місіонера Діязи де Пастрано з Барцельони, в котрім патер писав, що в Каталонії помер кривняк Кляйна і записав ему 200.000 доларів. Тому що небіщик не знав точної адреси Густава Кляйна, передав гроші своєму повіренникови Альфредови Паласцови і поручив ему на смертнім ложу поїхати до Кишинева, віднайти Густава і віддати ему гроші. Палаецо виправив ся до Кишинева, але по дорозі арештували его війскові власти в Барцельоні. Тому звертає ся патер місіонар до Густава, щоби прислав 5000 доларів на висвободжене Палаца, щоби він міг сповнити послідну волю свого друга небіщика і передати гроші Густавови. Кляйн не вислав жаданих 5000 доларів, але звернув ся до російского конзуляту в Барцельоні а по кілька місячній переписці і дождженях довідав ся, що ціла справа спадщини була видуманою обманцями байкою, щоби видурити від него гроші. Конзуль поручив оголосити справу Кляйна в цілій бесарабській губернії, щоби унеможливити штучки барцельонських дурисвіттів, що, здає ся, мають аж там своїх агентів, котрі подають їм точні вісти про тамонних заможних людей.

Дрібні вісти. Вчора о год. пів до 1-ої в ночі згоріла з незнаної причини стайня тутешного різника Густава Цфафа. Сторожа огню змогла ледви по цілогодній праці пригасити огонь. Шкода обезпечена на 350 зр. — Самопали предложив німецькому міністерству майор Рашайн. Нове винайдене полягає на тім, що через вистріл рушниця приспособляє ся сама до слідуючого вистрілу. — Новий ужиток з

паперу роблять при будові телеграфів. Стівни телеграфічні виробляють з паперової маси, бо они легші і тривальші від деревляних.

† **Людвик Адольф Семигнович-Штауффе,** професор учительських семінарий в Чернівцях, заслужений для Русинів тим, що видав свої німецькі переклади наших народних пісень, помернині досвіта о 3. годині.

Телеграми „Буковини“.

З дня 14-го мая 1897 року.

Відень. Вчорашнє засіданє ради державної мусіли закрити без попередної мериторичної дебати. Крики, які видправляла лівіція, не дали палаті приступити до полагодженя дневного порядку. Галає тривав більше ніж три години. Слідуюче засіданє оповістять письменно.

Відень. З австрійської виправи лікарської для розслідженя джуми в Бомбаю повернули вже делегати академії наук до Відня.

Париж. Держави годять ся на відшкодованє, яке жадає Туреччина від Греції, але що до змін територіяльних будуть опиратись на пунктаціях берлінского договору.

Букарешт. Через безнастанні зливи перервані комунікації залізниць з загралицею крім шляху через Сучаву. Від неділі не доходить вже почта з загралиці до Румунії.

Домокос. Битву розпочали Турки силою 30.000 війська. Королевич повідомив про те телеграфічно атенське правительство. Греки програли.

Царгород. На інтервенцію послів держав вислано розказ Едем папі, щоби занедав всякі оружні напасти.

Маня перевертала між нотами і видо-була німецьку композицію „Сон нареченої.“

— Чекайте, перше вам то заграю.

Ударила кілька акордів і кинула: — Пусте! — каже. — Німецькі сентіменти, солдаво-млаві, як люкреція.

Винайшла циганські мелодії Лішта і ті відіграла по майстерски. Так переняла ся була грою, що на єї личку знати було все: від безмежного смутку цигана на угорській пушті аж до дикої радости в чардаші. Грала немов для себе самої а тимчасом Левіцький добре пізнавав у грі всю бурливу єї душу. Він перевертав ноти і бачив єї лице добре.

А потім уже без нот перейшла на якусь фантазію, в котрій Славко віднаходив мотиви руских народних пісень, але автора композиції не знав. Не докінчивши, покинула грати і встала.

— Я вас — каже — не хотіла нині мучити; колись иньшим разом засьпіваєте. А ви, пані Кристиньска, може би принесли нам тепер підвечірок.

— Зараз принесу.

Кристиньска відійшла, а Маня тоді на раз подала Славкови на привитанє руку, котру він поцілував.

— Ти, Славку, мусиш до нас приходити! розумієш? мусиш! я тобі кажу! — говорила она наїв поважно, а наїв жартом.

— Коли-ж трудно...

— Вже я спосіб найду; а як ні, то листи мусиш писати і я буду. Ах, я ще нікого не любила так, як тебе!

І она поклала свою голову на его грудях.

— Всі мої давнійші симпатії против сеї сьмішні і дрібні.

— Отже ти також мала когось, з ким давно симпатизувала.

— Ет, пусті знакомости з балів та з гостин, нещирі... Але ша! Кристиньска іде. Уважай!

При підвечірку розмавляли обоє, як давні добрі знакомі, так що Кристиньска ледви що могла зміркувати. Тішила ся тільки з того, що панна Маня була дуже

весела; казала, що такою вже давно єї не бачила.

Другого і третього дня не могли бачити ся, бо по Маню прийшов повіз з Новосілок і она поїхала туди до мами в гості.

Погода знов була гарна і Славко ходив на далекі прогульки; був навіть під Новосілками і бачив двір тамошний, але завернув ся до дому. Дорогою, котрою Маня мусіла вертати, ся ходив найбільше. Виждав єї.

І діждав ся. Она надіхала, але з батьком.

Порівнавши ся з повозом, він поклонив ся. Маня почервоніла ся, але батько того не замів.

— А ви що ту робите, пане Левіцький? — спитав ся Заборовський.

— На прохід вибрав ся.

— Та так далеко? Сідайте з нами!

(Дальше буде.)

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, обезпечає будинки, скот, господарські знаряди, збіжжє в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкідливого вогню за можливо найнижшою оплатою.

Дністер розпочав п'ятий рік своєї діяльності. Фонди „Дністра“ після закінченя рахункових з днем 31-го грудня 1896 виносять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервовий 54731 зр. 04 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодовань в сумі 309.147 зр. 69 кр.

На житє можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкращі умови і видає полїси і квїти в рускїм язїці.

Зголошеня о удїленє агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

має на складї отсі свої виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодїжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рочник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток“

для чемних діточок.

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки“, а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

Хто хоче мати добру і дешево МАШИНУ до ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожадує. Нові продаю дешевше як веводи, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обслужу Вас по братньому.

З поважанєм

В. Давилевич,
машинїст у броваря Штайнера в Чернівцях, при уз. зельаньчїй (Bahnhofstrasse) ч. 26.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнїм закладї Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передилатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Для панів учителїв!
INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis
і Шкільні повідомленя
(Schulnachrichten)
є на складї
в друкарні „Рускої Ради.“
Просимо о замовленя.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Beim Einlauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Anker“.

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“

в Чернівцях.

Перша на Буковині

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнїм Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає великі роботи друкарські в мовах рускїй, польскїй і німецкїй.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солїдно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!

Із Найвисшого приказу

Єго цїс. і кор. Апостольского Величества

устроєє ц. к. дирекція льотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРІЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКІЙ ДІМ НАРОДНИЙ“

в Чернівцях.

Ся льотерія обнимає **7816** виграних в готівці,

поділених на

148 виграних головних із **3834** попередними і **3834** слїдуючими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. ринських а. в.

Тягненє послїдує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоїть 2 зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрація „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерійних урядах, у всіх льотерійних колектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, поштових і телеграфічних, в конторах вїмни, в урядах стаций желїзничих і др.